

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Bono Sodalitatis Partheniæ, Et Officiis Sodalium Erga Deiparam Patronam

Bourgeois, Jean

Antverpiæ, 1622

Cap. 22. De flagitando per Beatam Virginem dono perseuerantiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48699)

ligit Deus. Quomodo potueris, ita esto misericors.

CAPVT XXII.

De perseverantia per Beatam Matrem efflagitanda.

Reliqua est vna perseverantia Parthenio Sodali præstanda, vel à Deo per Virginem Matrem postulanda, quæ sola meretur viris gloriam, coronam virtutibus, sine qua nec obsequium mercedem habet, nec beneficium gratiam, nec laudem fortitudo, neque qui pugnat victoriam, neque palmam victor consequitur: quæ vigor est virium, virtutum consummatio, & nutritrix ad meritum, mediatrix ad præmium, soror patientiæ, constantiæ filia, amica pacis, amicitiarum nodus, vnanimitatis vinculum, propugnaculum sanitatis. quæ laudes ei deferuntur à Bernardo. Parum est nos rectam

Epist. 129.

ad Iannens.

virtutum ingressos viam, nisi tandem eius viæ terminum, beatam vitam attigerimus: parum est è carceribus soluisse feliciter, & multum spatij emensos esse, si in medio cursu defecerimus animis, aut,

T 2

cùm

cum iam meta foret in prospectu, tamen
 1. Cor. 9. 24 è stadio prius exceſſerimus. *Sic currite,*
 inquit Apostolus, *vt comprehēdatis.* Quid
 proderit Christum sequi, nisi & assequa-
 ris? in stadio currere, in palæstra certare,
 nisi brauiū victor reportes? Quam mul-
 ti in ipso propè limine corruūt, aut gra-
 dum referūt animis debilitati & deiecti!
 Alij medio in cursu subsistunt voluptate
 deliniti, aut animi inconstantia superati:
 alij cum propè metam aspicerēt, ac bra-
 uiū certa spe tenerent, tamen miserimè
 dæmonis fraude de stadio deiecti perie-
 runt. Non quæruntur in Christianis ini-
 tia, sed finis: Paulus malè cœpit, sed benè
 finiuit: Iudæ laudantur exordia, sed finis
 proditione damnatur. Felix & omni lau-
 de dignus beatitudine, ait idem S. Hie-
 ron. quem senectus occupat Christo ser-
 uientem, quem extrema dies Saluatori
 inuenerit militantem, qui cum Apосто-
 lo gloriari potest in Domino: Ego enim iā
 2. Timoth. 4. v. 7. & 8. delibor. Bonum certamen certavi, cursum con-
 summaui, fidem seruauī, in reliquo reposita est
 mihi corona iustitiæ, quam reddet mihi Do-
 minus iustus iudex. Qui perseuerauerit vsque

Matth. 10.
v. 22.

in finem, hic saluus erit. Verum enim uero duplex à Theologis perseuerantia statuitur: vna præstanda à nobis; altera postulanda magis quàm præstanda, gratuitum summumque donum diuinæ prædestinationis atque electionis, postremum veluti signaculum. Prior est virtus, qua mens hominis confirmatur in prosequendo quod cœptum est honesto opere ac studio aduersus irruentes tristitias, aliàs uè difficultates, ut eam ex Tullio definit S. August. In ratione bene considerata stabilis & perpetua permansio, pertinens ad fortitudinem, ne frangatur aut defatigetur animus in cœpto opere virtutis. Posterior est diuinæ gratiæ & amicitia ad vsque finem continuatio absque grauiore quod intercurrat peccato, quod eam dissoluat amicitiam. nititurque ea perseuerantia singularis diuinæ gratiæ protegentis & dirigentis in omni vitæ cursu subsidijs, quæ benigna Mater suis sedulo clientibus procuratura creditur, & uti procuret oratur. Prior illa virtus perseuerantiæ, ut ceteræ morales, tum acquisita est hominis ratione utentis, tum in-

fusa Christiani, & ad posteriorem non mediocriter confert. Viriusque verò certissima spes est in continua precatone, qua diuinæ gratiæ subsidium imploratur atque obtinetur, in summa sui ipsius diffidentia, in Dei autem ope minimè defutura confidentia. *Ego Dominus Deus tuus, apprehendens manum tuam, dicensq; tibi: Ne timeas, ego adiuui te. noli timere vermis Iacob, qui mortui estis ex Israel: ego auxiliatus sum tibi, dicit Dominus: & redemptor tuus sanctus Israel.* Hunc si nobis propitiū reddat, in diesque magis conciliet clementissima Mater, quid inanibus terreculentis, quæ dæmon obiicit, magnopere commoueamur? si præsidio nobis est Regina cæli, plures sunt pro nobis quàm cōtra nos. De diuturnitate pœnitentiæ & prolixitate vitæ quàm inanis est cogitatio, cū nemo sibi crastinum polliceri queat! cætera autem blandimenta quæ mūdus offert, vt nos à recto virtutis auerget tramite, si penitiūs introspiciantur quàm puerilia sunt, ludicra, incerta, falsa! Verè dicebat Epictetus, homines perturbari non tã rebus quàm opinionibus, quas

Isa. 41. 13.
14.

Enchirid.
c. 10.

quas de rebus habent. Nullæ sanè res
 creatæ de statu mētis ac virtutis hominē
 Christianū dimouere debent, præsertim
 si ad æternitatis trutinam expēdantur, si
 viua fide & ex vltimo fine salutis excuti-
 antur. *Quid prodest homini si mundū vniuer-*
sum lucretur, & animæ suæ detrimentū patia-
tur. Et quis est qui vobis noceat, si boni emula-
tores fueritis? Aemulamini autem charismata
meliora, non caduca terrenaq; bona, quæ
mox aut nos deserunt, aut deseruntur à
nobis, quæ cum tempore præterfluunt,
& vix vt orta sunt intercidunt; sed cæle-
stia, sempiterna, diuina, quæ vita functos
comitentur, quæ animā à funere perse-
quantur. In disciplina perseuerate: tamquam
filii vobis se offert Deus, & B. Mater, quæ
mihî videtur Apostoli monitū illud suis
inculcare Sodalibus: Itaque fratres & filij
mei dilecti, stabiles estote & immobiles, abū-
dantes in omni opere bono, scientes quòd labor
vester non est inanis in Domino. Qui timent
Dominum, inquirent quæ placita sunt ei, præ-
parabunt corda sua, & in conspectu illius san-
ctificabunt animas suas. Hoc in salutis suæ
studio versantibus Deique matris opem

Matth. 16.

26.

1. Pet. 3. 13.

1. Cor. 12.

31.

Hebr. 12. 7.

1. Cor. 15.

58.

Eccl. 2. 19.

20.

efflagitantibus minimè deerit summum illud perseverantiæ donum. Actamer si illud de condigno promereri non possumus, de cōgruo certè possumus & debemus, per Virginis Dei matris opem atq; præsidium. Ad illud postulandū extrema pertinet Dominicæ orationis precatio, *Et ne nos inducas in tentationem*, & extrema quoque pars salutationis Angelicæ, *Nūc & in hora mortis nostræ*. Illa enim hora cōfertur id donum, clausula & absolutio cæterorum Dei donorum, extremum vitæ mortalis, at primum alterius immortalis beneficium. Bona mors in gratia obita est finalis perseverantia. Videte, inquit aduersus Pelag. B. August. à veritate quàm sit alienum negare donū Dei esse perseverantiam vsque in finem huius vitæ, cū vitæ huius quando ipse voluerit det finem. Extrema petitione Dominicæ orationis id donū peti multis probat. Ideo petimus ne inferamur in tentationem, vt hoc non fiat, vt non voluntate nostra deseramus Deum, & meritò ab eo deseramur. Etsi exaudimur, vtique nō fit, quia Deus non permittit vt fiat;

Matth. 6.
13.

De bona
perseuer.
c. 6. & 11.

fiat; nihil enim fit nisi quod aut ipse facit, aut fieri ipse permittit. Potens ergo est & à malo in bonum flectere voluntates, & in lapsum pronas conuertere, & dirigere in sibi placitum gressum. Tutiores viuimus, si totum Deo damus; quod ex Cypr. probat. Tutiores in Dei & B. Matris manibus quàm in nostris nobis derelicti. Hoc salubriter est desperare, spem suam non in seipso, sed in Deo & B. Matre collocare. Ac specialiter à Virgine Dei Matre, post actas gratias quòd in suum illa nos obsequium admiserit, Sodalitatiq̃ huic suæ adscripserit, id extremæ perseueratiæ donum, ac fortunatissimæ in diuina gratia eiusq̃ obsequio mortis genus omni die contentiosius efflagitandum est. Ad eius opem omni die confugiendum aduersus omnes malignæ tentationis insultus, ne vel desperatio, vel præsumptio, vel alia fraus atque impulsio capitalis hostis nostri nos è filij eius & Saluatoris gratia præcipites agat. Si criminum immanitate turbatus, conscientia fœditate confusus, iudicij horrore perterritus, barathro incipias

ab-

*Bernard.
hom. 2. sicut
per. Misus.*

absorberit tristitiæ, desperationis abyſſo;
 cogita Mariam, Mariam inuoca: hæc te
 clarissima Cynosura in portum salutis
 deducet, & tutum aduersus omnes pro-
 cellas tempeſtatesque reddet. Ad eandẽ
 S. Auguſt. aut Fulgent. ita precatur: Sit
 per te excuſabile quod per te ingeri-
 mus, fiat impetrabile quod fida men-
 te poſcimus. Accipe quod offerimus,
 redona quod rogamus, excuſa quod
 timemus: tu enim ſpeſes vnica pecca-
 torum, per te ſperamus veniam delicto-
 rum, & in te Beatiffima noſtrorum
 eſt exſpectatio præmiorum. Quæ S.
 Auguſtino familiariffima fuit, ea nobis
 quotidiana ſit precatio: Da quod iubes,
 & iube quod vis: continentiam iubes,
 perſeuerantiam iubes; da quod iubes, &
 iube quod vis. His igitur ducibus atque
 auctoribus Auguſt. Fulgentio, Bernardo,
 ad te cõfugimus, ô miſericordiæ mater:
 ne ſempiterna nos filij tui gloriæ cæleſtis
 hereditate, quã ille nobis paſſione ſua ac
 morte peperit, excidere patiaris: ne à tua
 tuorũ tuo cultui atque honori deditorũ
 Sodalium hîc in terris omni ſtudio ſem-
 per

*Serm. 18.
 de Sanctis.*

*70. Conf.
 29. 35.*

per obseruata societate ac cōsuetudine,
 cū erit in cēlis beatissima tuo cōspectu,
 omniq; prēmiorum genere cumulatis-
 sima, sempiternū se iungi, atq; in orcum
 cū reprobis tibi infensis atq; exosis hosti-
 bus ablegari detrudiq; permittas: frua-
 mur æternæ eius Sodalitatis bono, in quā
 hīc in terris tuo beneficio venimus, quā
 omni pietatis officio colere instituimus.
 Perseueremus in ea Sodalitate tua diui-
 naq; filij tui gratia, non eā nobis grauior
 vlla culpa detrahat, non conuiuium, nō
 mulier, nō sermo vllus improbus eripiat;
 non animū nobis frangat aduersa fortu-
 na, non prospera deliniat, quo minū in
 cœpto virtutis itinere gradum quotidie
 faciamus. quōd si quis grauior casus in-
 ciderit, non vsque adeo prouamus in-
 feliciter, quin mox tua resurgamus o-
 pe, itaq; decurramus huius vitæ cur-
 riculum, vt ad beatam abs te felicitatis
 sempiternæ metam perducamur, vt in
 cælesti regno tua tuique filij Saluatoris
 sacra vestigia letantes, gratias agentes, ac
 gratulantes complectamur. Amen.

Collegij Sac. Iesu Paderb.

FINIS.

A^o 1624.

